

כל המשפחה מחוברת סביב הדרך של אבא

מסרים מהדף היומי / גליון מס' 89 / פרשת בשלח תשפ"ד

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף פב:

"כשצרו בית חשמונאי זה על זה"

הסיפור המובא בגמרא השבוע מהווה תזכורת לתקופה כואבת בתולדות עמנו: הורקנוס ואריסטובלוס, מצאצאי החשמונאים הקדושים, נאבקו על כס מלכות יהודה. הורקנוס התבצר בבית המקדש, ואילו אריסטובלוס צר עליו מבחוץ, מדי יום העלו הנמצאים בחוץ שה לקרבן התמיד, ובאחד הימים הידרדר המצב בצורה מזעזעת, כאשר אנשי הורקנוס העלו במקום שה - חזיר, משה נעץ בחומה את ציפורניו המאוסות, הדדעזע ארץ ישראל כולה

מסתבר שכל אחד מהחולקים האמין בצדקתו, אמנם הסוף הנורא הזכיר לכולם את הידוע: מחלוקת - סופה טרגדיה, גם אם היא צודקת!

כשרבינו הרמב"ם חיבר את ספרו הנודע 'מורה נבוכים', היו מגדולי ישראל שלא הסכימו עם כל הנאמר בספר. אולם היה מי שהפריז על המידה ועירב את הכמורה הצרפתית בנושא, אלו שהתנדבו להכריע... אספו את ספרי הרמב"ם והעלום באש. בהמשך גדל תאבונם. ארבעים יום לאחר מכן, באותה ככר, עלו על המוקד בהוראת האפיפיור עשרים וארבע קרונות עמוסים בספרי התלמוד. סופה הנורא של המחלוקת

איך זה קשור אלינו?

אוי... כמה קשור... מצויים אנו בתוככי מלחמה, שמחירה הבלתי נתפס שולם כבר ביומה הראשון, אלף ומאתיים יהודים הי"ד, הלוואי שלא יהיו אלו קרבנות שווא, שנפנים את המסר ונחלד מן המחלוקת.

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף פא:

"מי הוא זה שמראה גדולה בפנינו"

הדרך היתה מלאה במהמורות, מספרת הגמרא השבוע, רבי ותלמידו רבי חייא נאלצו לצעוד בשטח פרטי שהשתרע בצידי הדרך, הם הסתמכו על אחד מהתנאים שהתנה יהושע בן נון כשהנחיל את הארץ, שכשהדרך משובשת אפשר לפסוע גם בשטחם של אחרים. אלא שרבי יהודה בן נקוסא שצעד לפניהם, החליט להחמיר, הוא צעד בדרך ודילג בין המהמורות. רבי הקפיד עליו וביקש לנדונו על כך שנהג חומרה בפניו, ורק כשהתקרב ונוכח שאדם גדול הוא נמנע מלנדונו

למדנו מכך שלחומרות יש ערך, ובתנאי שהן אינן באות על חשבון ערכים חשובים מהם, כבוד תלמידי חכמים למשל

סיפור נורא התרחש בירושלים לפני שנים רבות: רבי דוד בהר"ן זצ"ל, איש קדוש ובקי מופלג בהלכה, נהג כרכים בירושלים לאכול מצות מכונה בפסח, היה מי שהדבר לא מצא חן בעיניו, לדעתו האוכל מצות מכונה שוה לאוכל חמץ... בבקשו להביע דעתו, התחכם ושלח את ילדו במוצאי שביעי של פסח לבקש מרבי דוד מצת מכונה לצורך קיום מנהג אכילת חמץ במוצאי שביעי של פסח... בענוותנותו מילא רבי דוד אחר בקשתו של הילד. למחרת הדדעזעו כולם לשמוע על פטירתו של הילד, רחמנא ליצלן...

איך זה קשור אלינו?

נחמיר, למה לא... אך לא על חשבון אחרים חלילה, וכל שכן שלא על חשבון כבוד התורה

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף פ.

"ליסטים מזוין בביתו של זה"

בגמרא השבוע אנו מוצאים שחכמים מתארים את מי שיש לו עז בביתו כמי שמחזיק בביתו שודר... חכמים החזיקו בהגדרה זו גם במקרה שאותו אדם היה צריך זאת לרפואתו, וזאת מאחר שעז דרכו לרעות ולהזיק שדות של אחרים

על אדם להזהר שלא לגרום נזק לאחרים, גם כשהדבר נוגד את הצורך האישי שלו

סוף סוף הותקן המזגן בביתם של משפחת רחמני, הילדים כולם התכנסו בסלון, והמזגן הופעל בקול תרועה, כאות ניצחון על מזג האוויר המהביל. בערב הופיע השכן; "המזגן מטפסף לחצר שלנו..." - אמר בקול זועף. האם התקשרה למתקין: "חבל שאתם נזכרים עכשיו" - אמר בתוכחה, "עקב המיקום המורכב אאלץ לפרק את המזגן ולהתקינו שוב, והמחיר: אלף שקלים". אין לנו אלף שקלים מיותרים, מלמלה האם וכיבתה את המזגן. הילדים החלו לתסוס כנגד השכן: "וכי מי משתמש בחצר בימים לוהטים שכאלו?! איזה חוסר התחשבות!" אלא שהאב בדיוק נכנס לבית והכריע בקול החלטי: "לא יעלה על הדעת להפעיל מכשיר הגורם נזק לאחר, רק בגלל שאנו זקוקים לו!". במקום שנוטרל הכוח - הופעל המוח; אליעזר, היוזמתי והמקורי, ניסה וגם הצליח: באמצעות מקל ארוך הדביק צינור פלסטיק למזגן מבחוץ, והטפסף הובל היישר לבור הניקוז...

איך זה קשור אלינו?

חונקנו לכך שהעולם אינו רק שלנו; בעודנו דואגים, ובצדק, לנוחיותנו, נדאג שלא לגרום נזק לסביבתנו